

מטמא, is because it is written (regarding a מצורע immediately before ספורו), **‘and he shall wash (immerse) in water and be טהור’; indicating that with this** **he is נטהר** (from his צרעת), so why is he ספורו בימי מטמא?

SUMMARY

The משנה teaches that a מטמא אדם is מצורע בימי ספורו (even though the תורה writes [ימי ספורו] at the beginning of ורחץ בימים וטהור).

THINKING IT OVER

Was רב אחדבוי aware (when he asked ספורו בימי מטמא אדם) that there is a difference in the טומאה of a מצורע between ימי חלוטו and ימי ספורו?